

Predikant van de Fonteinkerk

Mijn naam is Wim Verschoor, ik ben in 1957 geboren in Vlaardingen, en ik woon met mijn pleegzoon Luc in Leusden. Lucs pleegmoeder woont in Amersfoort; na onze scheiding heb ik een regelmatig overleg met haar over de begeleiding van Luc.

Sinds 1985 ben ik predikant, en sinds 2003 “sta” ik in de Fonteinkerk in Amersfoort. In mijn beginjaren als predikant vond ik het een uitdaging om aansluiting te vinden bij de orthodoxe, traditioneel denkende gelovigen. In de Fonteinkerk ligt de uitdaging in een andere richting: hoe kan ik het geloof zó onder woorden brengen, dat ook vrijzinnige en postmoderne gelovigen inspiratie kunnen opdoen? Sinds november 2017 werk ik ook in de Emmaüskerk.

Ik zie mijzelf niet als een orthodoxe predikant, hoewel ik een groot ontzag heb voor de oude dogma's en belijdenissen, en altijd probeer aan te sluiten bij de kerkelijke traditie. In mijn persoonlijke geloof staat centraal dat God ons in Jezus aanvaardt als de mensen die wij zijn, ons omringt met liefde, en ons oproept om met anderen om te gaan zoals Jezus dat deed. We zijn bedoeld om “met opgeheven hoofd” door het leven te gaan (Leviticus 26:13).

De kerk is voor mij een plek waar we even vrij mogen zijn van alles wat móét (presteren, voldoen aan de verwachtingen), en waar we samen op zoek gaan naar wat echt belangrijk is voor een mens (ontmoeting, verbondenheid, leren aanvaarden van jezelf en de ander). In de kerk houden we met elkaar ook de hoop op een nieuwe wereld levend: het Koninkrijk van God, waar de mensen vervuld zullen zijn van Gods liefde, en elkaar de ruimte geven en het beste gunnen.

De gemeente van de Fonteinkerk ervaar ik als een fijne, inspirerende gemeenschap. Met veel inzet en geestdrift houdt een grote groep het kerkelijke leven gaande. Ik geniet enorm van de creatieve ideeën en de muzikale kwaliteiten. Er zijn grote verschillen in geloofsopvatting en geloofsbeleving; dat maakt het uitzetten van een koers weleens lastig, maar het is aan de andere kant een groot wonder dat al die verschillende mensen elkaar respecteren, waarderen en met elkaar in gesprek blijven. De Geest spreekt vele talen! Gelukkig ervaren heel wat “nieuwkomers” de aantrekkingskracht hiervan, en gaan meedoen.

Wat ik doe als ik niet voor de kerk bezig ben? Ik geniet van fietsen en wandelen, vooral in de bossen, duinen en (als we op vakantie zijn) bergen. Naar muziek luisteren doe ik ook graag: vaak naar de orgelwerken van Bach (nooit overtroffen!), maar ook wel naar Eric Clapton, Peter Gabriel, of zelfs Limp Bizkit. Lezen doe ik, om de een of andere reden, steeds minder.

Met gepaste ergernis bekijk ik in de spiegel het ouder worden van mijn lichaam, maar ik ben blij met de wijsheid die het ouder worden mij brengt: het lukt mij steeds vaker om vrede te hebben met mijzelf, maar ook met het bestaan als zodanig. Het is allemaal een wonderlijk geschenk!

Behalve predikant ben ik (sinds 2013) ook supervisor (LVSC-registratie: S 12867 H). Met veel plezier ga ik één of twee keer per jaar een supervisietraject aan, liefst met een collega-predikant. Het gaat dan vaak om een predikant die problemen ondervindt in de communicatie met de kerkenraad of een collega, of die moeite heeft met verwachtingen vanuit de gemeente, of die in het werk te weinig plezier en voldoening ervaart.

Ik kan als supervisor helpen om eerlijker en meer authentiek in het werk te staan, door het leren integreren van je gevoel in al je denken en handelen. Een supervisietraject bestaat uit 10 bijeenkomsten (soms 15) van één tot anderhalf uur.

Na een traject heb je in elk geval stappen gezet in:

- aandacht geven aan de signalen van je gevoel
- reflecteren over je eigen denken en handelen
- aanvaarden van je zwakkere eigenschappen
- beter inzetten van je sterke eigenschappen

Eigenlijk zie ik supervisie als een proces van heelwording: je wordt gaandeweg een eerlijker, meer ontspannen en ook sterker mens.

Mail mij voor verdere informatie: wimverschoor@kpnmail.nl

